

9. Doba snehová a obdobia po Potope

Boreál a atlantická klíma

Po potope sa od seba odsunuli kontinentálne dosky, pribudla voda zo skleníkovej oblohy i z vnútra Zeme a zväčšili sa oceány. Rýchlo sa vyvrásnili pohoria i doteraz nevidané vysoké hory z dôvodu zdvihu hrán kontinentov. Ochladilo sa, v stredných a severných šírkach sa objavil sneh a ľad. Tvár Zeme sa radikálne zmenila – nastala nová popotopná éra. Z pohľadu predpotopného sveta sa javila ako ľadová doba – kvôli ochladeniu, sneženiu a rastu a pribúdania ľadovcov. Predstava ortodoxných glaciológov uvádza, že takmer celá oblasť severných a stredných zemepisných širok bola pokrytá ľadovcami, vrátane mora.

Bolo to naozaj tak?

Už v roku 1923 nemeckí vedci Gams a Nordhagen popisali, zdá sa že správne, trojstupňové postglaciálne obdobie. Ich vysvetlenie je veľmi odlišné od priebehu vyššie uvedeného tzv. wisconsinského zaľadnenia – absolútnej zimy s ústupmi a pribúdaním ľadovcov (o ktorej model sa opieral napr. Wiesner s predstavou cyklických návratov Nibiru, ktoré spôsobovali cykly wisconsinu).

Aj oni však predpokladali, nepoznajúc ďalšie súvislosti, že obdobie bolo nie postglaciálom, ale prebiehalo súbežne so zaľadnením! Prvá fáza začala vlastne hneď s počiatkom glaciálu – v skutočnosti s nedlhým obdobím tzv. „snehovej doby“ podľa Zillmera.

O aké fázy vlastne išlo?

Podľa uvedených vedcov boli *tri rozlíšiteľné obdobia*:

1. fáza – suché a teplé, kontinentálna klíma, boreálne obdobie
2. fáza – vlhké a teplé, prímorská klíma, atlantické obdobie
3. fáza – suchšia a teplá klíma, prechádzajúca ku koncu do klimatického optima, subboreálne, či subatlantické obdobie. Končí okolo roku -850 (resp. -350 pri skrátenom datovaní podľa modelu Novej chronológie),

pravdepodobne katastroficky, ochladením a prudkým vzostupom morskej hladiny – začína reálny starovek, či antika – ale o tom neskôr!

Šokom pre ortodoxných vedcov a pre školskú vedu môže byť charakteristika hneď prvej fázy po domnelom glaciále – *suché a teplé obdobie*. Boreál však v tomto našom poňatí bol obdobím, kedy začínala „doba snehu“ ale na iných miestach, ba v blízkosti práve rastúcich obrovských ľadovcov, panovalo suché a teplé podnebie – a mohli tam žiť ľudia prežívši kataklizmu.

Aké deje vtedy prebiehali na severnej pologuli?

Ak prijmeme za svoj poznatok, že bez zrážok nie sú ľadovce, situácia vyzerá ináč ako ju prezentovali uniformisti. Snehové zrážky, alebo dažďové zrážky mrznúce na ľad, môžu vznikáť len vtedy, ak sú niekde nezaľadnené a pomerne teplé moria, inde zas so studenou vodou alebo mrazivým povrchom pevnín. Tak teplotný gradient môže hnať vlhkosťou napitý teplý vzduch do severných šírok, kde vo forme mohutných snehových zrážok na chladnej pevnine vytvárajú ľadovce. Zdá sa že takýto scenár prebiehal v prvej fáze – boreále.

Veľké plochy oceánov, aj Atlantiku, boli po Potope zohriaté na 25 – 30 stupňov. Teploty pevniny vo vnútrozemí, len pár kilometrov od pobrežia, v dôsledku tmy a prílivovej vlny, klesli na -5 až -25 stupňov. Teplotný gradient tak hnal prudké búrky s extrémne napitými dažďovými mračnami, pozdĺž izoterií, popri východnom pobreží Ameriky do stredných a severných pásiem. Výrazný teplotný spád bol spôsobený tým, že morská voda ohriata pri impaktoch svetovým požiarom a vyvretou magmou, má vysokú absorpčnú schopnosť tepla. Tak napité mračná boli hnané smerom ku Grónsku a cez Severný oceán a padali na podchladenú súš a na práve vyvrásnené vysoké pohoria. Povrchové teploty kontinentov už po niekoľkých mesiacoch klesli o 20 stupňov a veľké plochy v Arktíde i Antarktíde zamrzli natrvalo, hoci snehová i ľadová pokrývka bola ešte tenká.

Teplé vody obtekali nielen juh severnej Ameriky, ale siahali až do oblasti Grónska, Islandu a Špicbergov; preto tam nachádzame pozostatky koralov. Podľa vedcov tam žili pred miliónmi rokov, keď tam boli trópy. Podľa tohto modelu to však bolo ináč. *Koralý*, ktoré potrebujú teplé moria nad 20 stupňov, tam zostali ako pozostatky predpotopnej teplej éry a prežili v teplých vodách boreálu! Z týchto dôvodov zostalo Grónsko i ďalšie ostrovy bez ľadu.

Len vnútrozemie Severnej Ameriky, vysoké pohoria Skalistých hôr a Aljašky pokryl ľad. Na druhej strane Atlantiku začali rásť ľadovce vo vysokých horách Nórska, Alp a Pyrenejí. Súčasne na pobrežiach panovala až tropická

klíma, na Aljaške sa darilo mamutom, ktoré vyhľadávali vlhké a teplé podnebie(!). Grónsko bolo zelené, Anglicko a Írsko bolo bez ľadu, tiež severné moria, kde sa darilo spomínaným koralom.

V dôsledku obrovského odparovania už v tomto období začína *pokles hladiny svetových morí*. Začínajú sa obnažovať plytké šelfy predpotopných morí a dramaticky sa mení reliéf pobreží, keď sa plytké pobrežné pásma stávajú pevninou. Asi v tomto období sa utvára spojenie Britských ostrovov s Európou, vysychajú šelfy Severného mora a vzniká pevninský most medzi Amerikou a Áziou, tzv. Beringia. Pred koncom tejto fázy asi *kleslo more o 130 až 180 metrov* a súš dosiahla maximum plochy. Pravdepodobne začalo obdobie, geológmi nazvané doba kamenná, alebo doba megalitov. Akási neznáma civilizácia stavia obrovské kamenné stavby a komplexy, ktorých časti sa nachádzajú pod hladinou dnešných morí.

Boreál

Podľa dnešných poznatkov je ťažké určiť, ako dlho trvala prvá fáza – boreál. Zaiste niekoľko storočí, no ani vrtné jadrá z ľadovcov neumožnia korektné datovanie, lebo tempo pribúdania ľadu zaiste nebolo rovnomerné ako predpokladajú vzorce, skôr rýchlejšie – pre masívne sneženie.

Z dôvodu trvale teplých morských mäs (vysoká tepelná kapacita vody) aj v ďalšej fáze pokračuje masívne sneženie – nad podchladenou pevninou s už prítomnými ľadovcami. Vrstvy ľadu pribúdajú, existujúce ľadovce sa rozširujú a vznikajú nové ľadovce. Na pásoch pobreží v blízkosti mora, v Amerike i v Európe, tam aj ďalej vo vnútrozemí, teplé prúdy ohrievajú pevninu, tá je zvlažovaná teplými a intenzívnymi dažďami. Začína pozvoľne *druhé obdobie po Potope – vlhké a teplé atlantické obdobie*.

Masívne sneženie spôsobilo zväčšujúce sa zaľadnenie takmer celej Kanady, severu USA, polostrova Labrador a Aljašky aj v nižších polohách. Zaľadnené je vnútrozemie Grónska. V Európe sa ľadom pokryla celá Škandinávia a ľadovec sa plazí až do okrajov miernych zemepisných šírok. Ľad pokrýva aj väčšie plochy Alp, Pyrenejí a Karpát. Len niekoľko kilometrov od masívnych ľadovcov však, vo vlhkom teple vládne takmer tropické klíma, rastú tam teplomilné rastliny a v bujnej zeleni žijú zvieratá, ktoré poznáme dnes z trópop – nosorožce, hrochy, slony, tigre, antilopy! Svedkom tejto doby sú známe jaskynné kresby s výjavmi nahých lovcov, loviacich zvieratá dnešných trópop a subtropop – napríklad z francúzskej Altamiry.

Obr.12 Epocha megalitica. Predpokladaný rozsah pevniny pri poklese oceánov o 130 metrov. Pevninu tvorili vtedy suché šelfy Severného a Baltského mora. Stredozemné more je oddelené od Atlantiku a v poslednej fáze vysychania tzv. sicílskym mostom rozdelené na dve časti.

Nákres: autor

Anglicko a Írsko, severná strana Grónska, Island a Beringová úžina sú v tom čase stále bez ľadu, obmývané teplými vodami severného Atlantiku. Voda oceánov naďalej klesá a v závere atlantickej fázy dosahuje historicky najnižšiu úroveň – obnažené sú rozsiahle šelfy plytkých morí. Na najmenšiu možnú mieru sa zmenšili oceánske plochy a z toho dôvodu sa postupne začína do severných šírok, nad ľadovce i nad pevninu, dostávať čoraz menej zrážok. Sneženie ustáva, voda oceánov už odovzdala množstvo tepla a začína

sa ochladzovať, maximálne rozrastené ľadovce ochladzujú vzduch v severnejších šírkach, kde na mnohých miestach panuje naozaj to, čo vyzerá ako klasická „doba ľadová“. Pri pobrežiach i vo vnútrozemí Európy, v Beringii i na východnej Sibíri však stále trvajú trópy. Zrážky však ustávajú a počasie sa stáva suchším, hoci je stále teplo.

Zvláštna je situácia v Stredomorí. Stredomorská panva vznikla pravdepodobne počas vrásnenia pri Potope a obrovské prívaly zaplnili jej bazény. Čierne more bolo vtedy asi obrovským sladkovodným jazerom – najväčším na Zemi. Pokles morí v boreále a v atlantickej perióde spôsobili aj pokles Stredozemného mora a stratilo sa spojenie medzi Atlantikom a Stredozemným morom, ak vôbec predtým existovalo. Množstvo usadenín a uvedený pokles hladiny oceánov vytvorili v oblasti Tangeru a Cádizu akúsi zátku, ktorá izolovala bazény v Stredomorí od prísunu oceánskych vôd. Dnes má *Stredozemné more* deficitnú bilanciu, teda viac vody sa odparí ako do nej privedú všetky vodné toky; jeho hladina neklesá len vďaka masívnym prílevom oceánskej vody cez Gibraltársky prieliv. Zdá sa, že aj v atlantickom období ani časté dažde nenaplnili staroveké rieky tak, aby dokázali zásobovať vyparujúcu sa morskú vodu – hladina Stredozemného mora klesala viac ako hladina oceánov. Existujú o tom doklady – príbojové terasy i zvyšky megalitických stavieb v hĺbke *viac ako 300 metrov pod dnešnou hladinou!* Stredomorská hladina tak bola výraznou preliačinou asi o 170 až 200 metrov aj oproti nízkej hladine Atlantiku. Preto na konci atlantickej éry začína sucho práve v tejto oblasti a šíri sa ďalej. Obrovské plochy suchých šelfov a pobreží vytvárajú pevninské mosty nielen v Gibraltári ale aj na mnohých iných miestach. O tom si však viac povieme v nasledujúcej podkapitole, lebo situácia vrcholí v tretej fáze – subboreále.

Subboreál

Doba sneženia dosiahla vrchol a zaľadnenie dosiahlo maximum. V dôsledku postupného ochladzovania je zaľadnený takmer celý sever planéty, ľadovec sa rozšíril zo Škandinávie, cez suché šelfy Severného mora až do severných oblastí Britských ostrovov, Írska, zaľadnené sú Špicbergy aj Island. Obrovské alpské ľadovce rozdeľujú Európu na dve časti, takisto sú oddelené Iberia od zvyšku Európy Pyrenejským ľadovcom. Napriek tomu na zvyšku územia vládne teplé podnebie s čoraz menšími zrážkami – *suchší a teplý subboreál*. Sever Afriky sa mení z tropického raja na polopúšť a neskôr *na púšť – Saharu*.

Severné vodné cesty sú naďalej voľné, lode môžu plávať okolo severných grónskych brehov, popri Baffinovom ostrove, až do oblasti Beringie. Až ku koncu tretej éry, kedy zaľadnenie stále dosahovalo maximum a storočia neustupovalo, Sever sa naozaj stal mrazivým vrátane dovtedy miernych oblastí, začína zamrzáť aj more. Zaľadnenie Grónskeho, Severného mora i Severného oceánu, podľa uvedeného modelu, *začína až ku koncu doby ľadovej* (snehovej), nie počas či na začiatku ako sa učí v školách.

Všetko toto sa však deje oveľa neskôr a bližšie k našim dňom, ako učia glaciológovia a historici.

Európa je spojená do jedného celku s Britániou, a na juhu s Afrikou cez pevninské mosty a šelfy v oblasti Tuniska, Malty a Sicílie. Kedysi obývané oblasti severu Európy, Británie a Grónska i Ostrovov sú už teraz pod ľadovým pancierom. Neskorší antickí autori už márne posielajú výpravy a hľadajú oblasti a obyvateľov bánej Hyperborey. Predpotopná pravlasť všetkých Árjov definitívne zmizla počas Potopy, ak zvyšky ostrovov Severného, teraz už ľadového oceánu, zostali nad hladinou mora, sú už tiež definitívne pochované pod ľadom. Ani germánska Thule neprežila zaľadnenie Baffinovho či Elesmerovho ostrova, ak tam niekedy ležala! Lenže – nemohlo to byť až tak dávno, ako o tom hovoria niektorí alternatívni bádatelia, lebo sa zachovali o tomto období pomerne presné správy.

Antické expedície nachádzajú megalitické stavby v Británii a Normandii a správne tušia, že majú niečo spoločné s Hyperboreou. Ale tá mala ležať oveľa severnejšie? Ako je to možné, keď v ich časoch je ešte aj sever kontinentu studený, zasnežený a vládne tam zima a temnota (Erebus gréckej antiky). Dnešní historici však tvrdia, že počas antiky už bolo dávno po dobe ľadovej!

Klamú antické zdroje? Alebo – *aká to bola antika* a v ktorom období prebiehala? Budeme sa tým zaoberať neskôr, teraz dokončíme úvahu o tretej fáze subboreálu.

Akademická veda pripúšťa, že v období nízkych hladín morí prekvitala tzv. doba megalitov, resp. oficiálne koniec paleolitu, mezolit a neolit, teda doby kamenné a doba bronzová. Naozaj to tak bolo, ale na obrovských plochách obnaženej súše, v suchšom a teplom podnebí, v závere až v klimatickom optime, sa rozvíjali nielen spoločenstvá, ktoré museli všetko objavovať odznova – aj kamenné a kovové nástroje. Okrem nich sa tu objavujú *skupiny múdrych ľudí*, čo stavajú kamenné observatória, celé komplexy i podzemné priestory, ktoré majú chrániť – bohvie pred čím?!

Na iných miestach sveta stavajú neznámi stavitelia obrovské pyramídy a iné stavby a chrámy – v Egypte, Mezopotámii i v Indii, Číne a tiež v oboch

Amerikách. Oficiálne údaje odsúvajú toto obdobie do obdobia pred 4 500 rokmi, no zdá sa, že to všetko sa udialo počas atlantickej a subboreálnej éry. Vývoj vyvrcholil ku koncu klimatického optima, niekedy medzi rokmi -850 až -350. Niekedy v tomto období došlo k prudkému klimatickému prelomu.

Očakávali megalitici túto zmenu a stavali kryty na záchranu? Privítali pripravení návrat Vlasatice, Nibiru alebo ohnivého Faetona?

Vieme, že došlo k pohrome, ktorá spôsobila zmenu suchej a teplej klímy na klímu vlhkú a studenú.

- Uvoľnili sa ľadovce a zdvihli hladiny oceánov. Prílivové vlny akejsi druhej potopy zaplavili suché šelfy Severného mora, oddelili Britániu od Európy.
- Katastroficky prelomili Gibraltársku úžinu, naplnili bazény Stredozemia, ktoré bolo predtým rozdelené tunisko-sicílskou šíjou na dve časti.
- Stúpajúca hladina zatopila rozsiahle šelfy, pôvodné pobrežia ostrovov i v egejskej oblasti, kde tušíme celé potopené ostrovy a pobrežia Malej Ázie (čo dokladujú aj zachovalé staroveké, vraj „nepresné“ mapy).
- Masy vody prelomili Dardanely a Bospor a zaplnili slanou vodou životodárne sladké vody Pontského (dnes Čierneho) mora. Tam sa nachádzali ďalšie civilizačné centrá národov, ktoré môžeme nazvať árijskými, či slovanskými.
- Severná i stredná Európa sa stáva takmer neobývateľná, ozajstná krajina Erebus – zimy a tmy.

Európske národy domnej doby bronzovej sa ako invázia tzv. „morských národov“, presúvajú so všetkým čo majú a s celými rodinami, do mierneho podnebia Stredomoria, ktoré sa zaplnilo a stabilizovalo veľmi rýchlo – snáď v období jednej generácie. Genetický výskum ukázal, že aj tieto národy boli geneticky blízke a jazykovo príbuzné so Slovanmi (Skýtmi, Keltmi a Germánmi).

Začína obdobie predchádzajúce staroveku a skutočnej antike. Nie však takej antike, ako nám ju prezentuje dodnes oficiálna historiografia!

V tejto kapitole sa však ešte vrátíme k subboreálu a k vyhodnoteniu tzv. doby kameňa a bronzu. Aj tu bolo asi mnohé ináč ako nás učia v „školskej vede“.

Šialene dlhá evolúcia človeka

Vedci modernistického 18. a 19. storočia, ktorí vytvorili systém vied založených na evolučných teóriách Lyella a Darwina, ukázali verejnosti obraz praveku a neskôr aj štvrtohôr s údajným vývojom človeka počas miliónov rokov. Nebudeme sa vracieť k polemikám o vývoji od tzv. pramatky ľuďoopov Lucy kdesi vo východnej Afrike, cez australopithecov, homo erectus k neandertálcovi a kromaňoncovi. Z médií pravidelne zaznievajú správy o „prevratných“ objavoch údajne ešte starších pozostatkov predkov.

Inde zas niektorí vedci spochybňujú milióny rokov a posúvajú obdobia nálezov bližšie k súčasnosti – na stotisíce rokov (to už ortodoxným nevedí? Také ohromné rozdiely v rádoch!). Ako vieme, vždy sa na datovanie používajú tie isté – evolucionistické – metódy, o ktorých sme si ukázali, že pravdepodobne stoja na hlinených nohách – s argumentáciou v kruhu. S poznatkami, ktoré máme a sú podložené výskumom pokrokových vedcov, kludne môžeme závery takých výskumov odkázať do ríše fantázie.

Podobne to platí aj pre bádanie v období po glaciále, kedy podľa historikov i paleontológov, došlo k vývoju tzv. moderného človeka.

Vedci i médiá vo forme náučných i fantasy filmov nám ponúkajú malebný obraz človeka počas doby ľadovej, ktorá bola vraj dobou kameňa. Nemotorní hrubí ľudia, oblečení v kožiach, habkajúci a vydávajúci primitívne napoly zvieracie zvuky, trasúci sa vedľa jaskýň pri skromnom ohníku. Iné obrázky v prírodopisných atlasoch zobrazujú lovcov ohryzájúcich kosti skolených zvierat, divošky prikladajúce na oheň v jaskyni, za vchodom ktorej zúri snehová búrka. A do tretice, hraný film s vynikajúcimi počítačovými efektmi, kde „lovci mamutov“ uháňajú stádo statných zvierat po *zamrznutých* snehových pláňach! Tých mamutov, o ktorých je dosť poznatkov, že milovali pasienky na teplých až tropických pastvinách! S takými obrázkami už vôbec neladia expresívne jaskynné maľby mamutov, hrochov, levov, hyen a gaziel, teda všetko teplomilných zvierat.

Táto, údajná, doba kamenná počas ľadovej doby vraj vylučuje poznatky spracovania kovov. Doba kamenná je teda oficiálnym obdobím ľudských dejín, s vývojom celých ľudských druhov a delí sa na tri hlavné obdobia:

- Staršia doba kamenná, *paleolit*, začína pred 3 miliónmi rokov a trvá až do obdobia oficiálneho konca glaciály asi pred 10000 rokmi.
- Stredná doba kamenná, *mezolit*, teda akési medziobdobie zohľadnené

aj v názve, začína pred 10000 rokmi a trvá do obdobia pred 7000 rokmi. Charakterizuje ju prechod od výroby jednoduchých kamenných nástrojov k produkcii kamenných zariadení v kombinácii s drevom.

- Mladšia doba kamenná, *neolit*, trvá približne od obdobia pred 6 – 7000 rokmi až do doby pred 3800 rokmi, teda -1800 oficiálneho datovania histórie.

Neolit končí prechodom do *doby bronzovej* a archeologicky ho charakterizuje výroba brúsených kamenných nástrojov, zakladanie väčších sídlisk, začiatok pestovania kultúrnych rastlín a chovu domácich zvierat.

Bolo to však naozaj tak?

Existovali také dlhé a tak striktné členené predhistorické epochy? Podľa modelov, ktoré tu prezentujeme to ani tak byť nemohlo; celý „vývoj“ musel prebehnúť medzi rokmi -2500 až -850 (-350). Ale existujú aj hmatateľné dôkazy, podchytené oficiálnym výskumom, ktoré vedcom dvíhajú adrenalín a spôsobujú vrásky. Opäť musia krkolomne vysvetľovať „nemožné“ nálezy.

Časopis *Archeology* (č. 9 – 10/2000 na strane 50) uviedol fotografiu železného prsteňa. Zvlášťne je, že bol nájdený vo vrstve údajne 30 tisíc rokov starej a v oblasti 100 km od Paríža, kde sa predpokladá v tom čase výskyt neandertálcov. Žeby mrmlajúci neandertálci v tejto, údajne kamennej dobe, vyrábali predmety zo železa?

Ďalšiu zaujímavú indíciu poskytuje nález ocelevej ihly vo vrstve odhadovanej na 26 tisíc rokov – z obdobia života neandertálcov. (Johnson, 1996). Ak títo praľudia žili v chladných oblastiach (nálezy pochádzajú výhradne z Európy, Sibíri či Prednej Ázie), museli sa obliekať do odevov šitých z koží zvierat. Aj tento nález je senzáciou, lebo nálezy železných predmetov sa datujú až do obdobia *halštatskej kultúry* teda pred 2700 rokmi.

Podobných nálezov bolo zdokumentovaných viac a aj to svedčí o tom, že delenie postglaciálu, či už s oficiálnym alebo alternatívnym datovaním, na dobu kamennú s jej tromi obdobiami, dobu bronzovú a dobu železnú je asi zavádzajúce.

Inšpiratívny je aj najnovší výskum neandertálcov. Ukázalo sa, že život neandertálcov sa svojim spôsobom podobal životu Inuitov a Aleutov – obyvateľov severu. Výskumom a porovnaním proporcií tela, plochy pokožky, kostí, lebiiek a ďalších parametrov sa ukazuje, že ide o prispôbenie arktickým podmienkam. Erik Trinkaus (*Antropology* sv. 41, 2000) sa možno nemýli, keď na neandertálca a kromaňonca nazerá z hľadiska

spoločných predkov. Už sme ukázali, že nástroje jedných i druhých sú podobné a môžu sa nachádzať v zdanlivo časovo protismerných vrstvách. Zdá sa, že záhada neandertálcov sa vyrieši, keď na nich prestaneme pozeráť darwinovským pohľadom ako na nepodarenú slepú vetvu vývoja, ale ako na výsledok adaptácie mrazivej klíme Severu.

Je to prekvapujúci poznatok, v rozpore so školskou vedou. Aj v médiách nedávno (r. 2016) prebleskol dokument s najnovšou rekonštrukciou neandertálcov, oblečeného v európskych šatách, na nerozoznanie od dnešného človeka. Žiadne zhrubnuté rysy opočloveka; ba zaznel názor, že niektoré typy ľudí môžu mať neandertálskych praprapredkov! Žeby sa ľady pohli? Zatiaľ len na vedecky neoficiálnych staniach Viasat. Aj to je pokrok.

Doba snehu po Potope, ktorá zásadne zmenila tvár Zeme, bola preto asi celkom iná ako prezentuje oficiálna náuka a školská veda.

Skúsme sa posunúť o krok ďalej a pokúsme sa načrtnúť nový obraz tohto obdobia, v ktorom, zdá sa, žili vedľa seba neandertálci i moderní ľudia – kromaňonci, jednoduché spoločenstvá preživších Potopu ale aj organizované grémia vedúňov. Žili vedľa obrovských ľadovcov v teplých krajinách a museli súbežne poznať prácu s kameňom, drevom i známymi kovmi.

Stanovili sme si úlohu vytvoriť nový obraz dejín Zeme i histórie ľudstva a civilizácie, lebo ten existujúci sa ukazuje ako nepresný ba až falošný.

Popotopné obdobie môžeme volať epochou megalitov, ako sa už aj zaužívalo v alternatívnej histórii. Je to relatívne krátka ale fascinujúca epocha, na rozdiel od nekonečne dlhej a nudnej éry „glaciálnych dôb“ oficiálnych dejín. V tejto etape, pri stave našich poznatkov, môžeme iba načrtnúť udalosti a ich chronológiu, stanoviť niekoľko oporných časových dát. Nedokážeme urobiť z výskumu „presnú vedu“ ktorou sa hrdia „akademici“. Máme len niekoľko sklíčok obrovskej mozaiky, ktorá sa, možno aj zámerným pričinením falšovateľov a ignorantov pravdy, rozletela na márne kúsky. Je možné, že sa ju už nikdy nepodarí poskladať, ale musíme to skúsiť.

Potom sa posunieme a preskúmame éru staroveku a antiky, raného i vrcholného stredoveku.

Vzhľadom na doteraz uvedené poznatky, musíme zásadne prehodnotiť nielen geologické ale aj historické dáta, udalosti, osobnosti, tiež celé epochy a vývoj národov i etnických skupín. Nielen v megalite, ale aj tu narazíme na smetisko črepov rozbitej historickej i náboženskej mozaiky. Je to hrôza pre romantikov, vyživujúcich sa v starej histórii, alebo